

III.

De wereld is zoo nieuw en licht,
Als op den eersten scheppingsdag.
Ik hef mijn droomen-zwaar gezicht,
Blij, dat ik dit beleven mag.

Mijn voeten op de zachte vacht
Gaan tastend en met teer gerucht,
Ik draag een vreugd, die niets meer wacht,
Mij zegent de doorzonde lucht.

Er waren maanden fel van strijd,
Mijn lippen klemden wanhoops-kil,
Maar nu... de wereld ligt zóó wijd,
Ik wil slechts, wat het leven wil.

Ons lokte tot verboden poort
Een schamp van liefde's valsche schijn,
Wij naderden van glans bekoord,
En meenden wreed maar schoon te zijn....

Mijn lief, mij wonder als een droom,
Pijn en verwarring leden wij,
Om vrede en klaarheid streden wij,
Om zuiverheid in hartstochts stroom.

Maar nu voor 't eerst, in 't sneeuwen licht,
Sta 'k wit en sterk, van schaamte vrij;
Ik hef mijn droomenzwaar gezicht,
Er klinkt in mij een nieuw gedicht
Van „'t verre tusschen u en mij”.
